

Zomer 2015, het was zo ver, ik zou op uitwisseling gaan naar Tunesië. Ik had er ongelooflijk veel zin in. Echter twee weken voor mijn vertrek werd er een terroristische aanslag op toeristen gepleegd. Het was al een tijdje onrustig in Tunesië, maar desondanks kwam dit als een klap aan. Ik had het te doen met de inwoners van Tunesië en met mijn host family, met wie ik al een tijdje contact had.

Binnen een dag had ik een mailtje met betrokken woorden van de voorzitter YEC ontvangen. Hij gaf mij de keuze of ik nog wilde gaan of niet. Lastig, maar uiteindelijk heb ik besloten het te cancelen. Hoe graag ik ook wilde, het moet wel veilig zijn. Voor deze keer maakte Lions een uitzondering en ze zochten een oplossing. En wat was ik gelukkig toen ze met het nieuws kwamen dat ik voor 3 weken naar Turkije zou gaan, bovendien hadden zij ook een host family kunnen regelen.

Twee weken later vertrok ik in het vliegtuig naar Izmir. Een Turkse stad in het westen van Turkije. Ik was enigszins zenuwachtig, want je weet nooit wat je te wachten staat. Maar bovenal had ik er veel zin in. Eenmaal aangekomen stond mijn host family op het vliegveld op mij te wachten. Mijn hostzusje, Duygu was net zo oud als ik, wat het gemakkelijker en leuker maakte voor mij. Zo heb ik tijdens mij verblijf veel met

vrienden van Duygu afgesproken en zijn we op stap geweest. Maar ook wanneer ik uit ging in Turkije heb ik mijn ogen uit gekeken. We stonden de hele avond bij een statafel en kregen regelmatig schalen fruit geserveerd. Bovendien is het normaal wanneer de jongen alles voor het meisje doet. Van drankjes halen tot begeleiden naar de taxi. En stappen in een spijkerbroek en shirtje, zoals dat in Nederland gaat is absoluut not done.

Met hostzusje Duygu

Verder heb ik de stad Izmir leren kennen. Van mijn host family heb ik het meeste geleerd over de Turkse cultuur en het leven van mensen in Turkije. Tijdens het schrijven van mijn verslag probeer ik mij dingen te herinneren die mij verbaasden. Het zijn te veel om op te noemen, maar de meest voornaamste is de liefde van Turken voor eten. Ze zeiden dan ook "European people eat it live, but Turkish people live ". Ik heb veel verschillende soorten traditionele gerechten gehad (ja, ik zat regelmatig bommetje vol), het was echter nog niet eens een kwart van alle Turkse gerechten. Turken zijn erg gastvrij en vragen regelmatig of je trek hebt, of iets anders zou willen.

Verblijven bij een buitenlands gezin vraagt veel energie van je. Je

moet je aanpassen, wennen aan de taalbarrière en duidelijk communiceren. Het alle belangrijkste is dat je het over je heen

In de bus, op weg naar het raften

moet laten komen, ik heb me ontzettend geïnteresseerd in de Turkse mensen die ik heb ontmoet en ik kreeg er veel voor terug. Een fantastische tijd.

Ik had dubbel geluk dat mijn kamp in Antalya was, ik zou dus twee totaal verschillende Turkse steden leren kennen. Toen ik vertrok naar het kamp begon het voor mijn gevoel weer overnieuw. Ik was net gewend geraakt aan mijn host family en had het erg naar mijn zin. Maar ondanks dat ik mijn host family miste heb ik een geweldige, fantastische, waanzinnige tijd gehad in het kamp. De campers, de staff, de activiteiten, het hotel, de buschauffeur, alles. Het was geweldig. Ik heb te veel meegemaakt om te vertellen, maar het programma was veelzijdig en leuk. Van raften tot lekker strandhangen van shoppen tot voetballen. We reden elke dag met de bus naar een plek waar we een activiteit gepland hadden (natuurlijk werd er tussendoor veel gegeten) en wanneer we 's avonds terugkeerden naar het hotel bleven we tot diep in de nacht op om lol maken en gezellig kletsen. Voor slapen was weinig tijd. Je beleeft het samen met elkaar en binnen twee weken maak je vrienden voor het leven waarmee ik nog regelmatig contact heb. Een kamp met 24 mensen van 17 nationaliteiten geeft een grote culturele chaos waar je veel van leert.

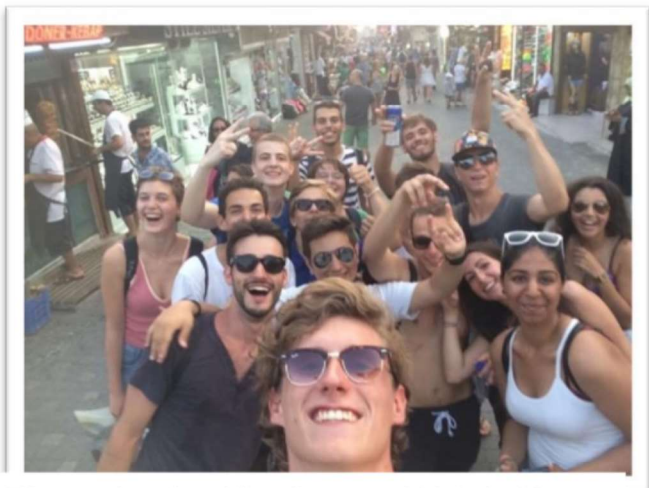
Wanneer ik terug denk aan deze fantastische ervaring krijg ik telkens een warm gevoel. Ik ben van Turkije gaan houden, van de cultuur en van de mensen die ik heb ontmoet. Ik heb ontzettend veel geleerd, van Turkije, andere culturen maar ik heb ook mijzelf beter leren kennen. Ik zou daarom iedereen willen aanraden om een keer op een uitwisseling te gaan.

De Lions, mijn host family, campstaff en campers bedankt dat ik deze ervaring heb mogen meemaken. Dit had ik absoluut niet willen missen.

Eva

Laatste avond van het kamp: Gala

Eén van de vele selfies die gemaakt is in het kamp